

Ummæli

Áskoðararnir upplivdu eitt öðrvísi tiltak í Norðurlandahúsinum leygarkvöldið
(Mynd: Kalmar Lindenskov)

Tór Verland og Janus í Safir framföndu á sin eyðkenda hátt. Við sangu, gittari og sello
(Mynd: Kalmar Lindenskov)

siðan áhoyraran á eina ferð kring jörðina út í unversíð, út um unversíð, inn í menniskjað, inn í longsulin, inn í kenslurnar, inn í fortíðina, umboð á bátin. Runt og runt við blóðinum. Eksistentialisma av fyrstu grad.

Bárður, í skipstroyggju á palli í Norðurlandahúsinum, megnaði við orðum sínum og góðu upplestrarrödd, at taka lurtararnar á eina

spennandi tilverunnar ferð í 8 min.

Aftan á kendi tú saltsgjöv á holdinum, longsul í sinninum og takksemin innan um eins medmenniskju. Ein frálík, upplívandi og upplýsandi yrking frá Bárða Persson, sum áhoyrarnir tóku sera væl ímóti. Vónandi fleiri av hasum kalibrinum frá honum og øðrum.

Seinasti bólkur var Enekk. Hetta kvöldið vóru teir tó bert tveir á palli, Óli Olsen, klaver og harmoniku, og Kári Sverrisson, guitar og sang.

Teir spældu fyra lög, har-av eitt instrumentalt klaver-

lag, teir nevna »Dagur Silvurdalsins«, ið er at finna á teirra fyrstu fløgu, »Andlit hins tigandi«. Óli hevði gjørt lagið og Kári orðini, sum tú ikki hoyrdi frá Kára sjálvum, men fekk á prenti aftan á í tí nógv umrødda heftinum. Soleiðis er manngongdin eisini á fløguni viðvíkjandi hesum sama lagi.

Teir báðir spældu væl, og fyltu væl út, hóast tú kanska av og á saknaði restina av manningini í bólkinum. – Men sermerkta, kraft-iga röddin hjá Kára og spæl teirra gjørdi, at tú ikki keddi teg eina einastu løtu.

Enekk heldur fast við sín

sermerkta dám og öðrvísi tónleik, og uttan teir hevði tónleikaheimur okkara verið nógv, nógv fátækari. Føroyingar høvdu ikki tikið skaða av einum sindri meira av slíkum tónleiki, og hava allarhelst gott av at sita eina løtu í friði og njóta hann.

Ja, so var kvöldið at enda komið. Uml. tveir og ein hálvur tími vóru foknir avstað, og tú fór út úr konsertthöllini í Norðurlandahúsinum við einari kenslu av at hava upplivað nakað, ið tú ikki gert hvønn dag í Føroyum. Kvöldið var allan vegin ígjøgnum róligt og avslappað, og henda bland-

ing av orðum og tónleiki var sera væleydnað. Har var einki tjas og yvirdrivið háttarligt fjant. Har var nakað fyri ein og hvønn, og avgjørt nakað, tú kanst gleðast um, imillum øll hini tónleikatiltøkini, vit er so von við her á landi, har róp, geil og øl oftast fyrst er á skránni. Á henda hátt, sum í Norðurlandahúsinum hetta kvöldið, upplivdi tú tónleikin og yrkingar í eini konsentreraðari heild, og ljós var avgjørt kastað á ungu tónleikararnar og yrkjararnar.

Vónandi hava ungdómarnar her á landi á henda hátt fingið blóð á tonna bæði so og

so, og vónandi verður okkurt líkandi endurtikið og víðari útviklað. Vit føroyingar er noyddir at læra at lívið er annað enn pumpandi techno og yvirfyltar hallir, og eisini læra, at tað góða gamla oftast ongan vegin fer, men tað nýggja og öðrvísi má roynast og upplivast fyri eisini einaferð at bliva gamalt og gott.

S.K.

